

EVROPSKÁ ÚMLUVA O VYDÁVÁNÍ

z 13. prosince 1957 (č. 549/1992 Sb.)

VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ¹⁾

ke dni 10. listopadu 2010

(neoficiální překlad)

ALBÁNIE*Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 19. května 1998 - originál anglicky***Výhrady****Článek 7**

Pokud jde o odstavec 1 článku 7, albánská strana nepovoluje vydávání osob, které se dopustily trestných činů buď na albánském území nebo mimo něj, jestliže tento trestný čin poškodil zájmy státu nebo občanů, leda by bylo se zainteresovanou stranou dohodnuto něco jiného.

Toto prohlášení je platné jen za podmínky reciprocity.

Článek 12

Pokud jde o odstavec 2 článku 12, albánská strana předkládá výhradu, že žádost o vydání musí být vždy doprovázena originálním textem nebo ověřenou kopií použitého zákona.

Prohlášení**Článek 2**

Pokud jde o odstavec 1 článku 2 Úmluvy, albánská strana nemá žádné minimální limity pro délku trestu odnětí svobody nutnou pro účel vydání. Albánská strana považuje toto prohlášení za platné jen pod podmínkou reciprocity.

Toto prohlášení je platné jen za podmínky reciprocity.

Článek 6

Pokud jde o odstavec 1, písmeno a článku 6, albánská strana odmítá vydávání svých občanů, pokud není jinak stanoveno v mezinárodních smlouvách, kterých je Albánie smluvní stranou.

Pokud jde o odstavec 1, písmeno b článku 6, zahrnuje albánská strana do pojmu „občané“ osoby s dvojitým občanstvím v případě, že jedno z nich je albánské.

Článek 19

Pokud jde o odstavec 2 článku 19, albánská strana prohlašuje, že pokud osoba, jejíž vydání se žádá, vykonává trest pro jiný trestný čin, bude jí v případě vydání povoleno, aby vykonala celý trest v dožadující zemi.

Toto prohlášení je platné jen za podmínky reciprocity.

Článek 21

Pokud jde o odstavec 4, písmeno a článku 21, albánská strana prohlašuje, že předběžné oznámení není třeba v případě leteckého průvozu, při kterém není plánováno přistání na albánském území.

ANDORRA*Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 13. října 2000 - originál francouzsky a katalánsky***Výhrady****Článek 1**

Ústava Knížectví Andorra zakazuje ve svém článku 85, odstavci 2 zvláštní soudy. Vydání nebude proto povoleno v případech, kdy požadovaná osoba by v dožadující státě byla souzena zvláštním soudem nebo pokud by vydání bylo žádáno pro výkon trestu či ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženého takovým soudem.

¹⁾ Mimo členské státy Evropské unie a státy zapojené do užší schengenské spolupráce a jejich zámořská a závislá území. Rozlišení mezi výhradami a prohlášeními je založeno na označení těchto úkonů na internetových stránkách depozitáře (Rada Evropy) nikoli na jejich obsahu. V některých případech tak mohou být mezi prohlášeními uvedeny i úkony, které jsou ve skutečnosti výhradami.

Stejným způsobem a v souladu s článkem 14, odstavci 2, 13, 14 a 15 zákona „qualificada“ Knížectví Andorra vydání nebude povoleno:

- a. pokud je výrok o vině založen na zjevném omylu,
- b. pokud je pravděpodobné, že vydání by mělo pro požadovanou osobu výjimečně závažné důsledky, zejména z důvodu jejího věku či zdravotního stavu,
- c. pokud by požadovaná osoba byla v dožadujícím státě souzena tribunálem, který nezabezpečuje základní procesní záruky a ochranu práv obhajoby, nebo tribunálem ustaveným pro jedinečný případ takové osoby, ať již samotné či nikoli.

Článek 12

Knížectví Andorra si vyhrazuje právo vyžadovat od dožadující strany předložení důkazů zakládajících dostatečnou pravděpodobnost, že trestný čin byl spáchán osobou, jejíž vydání je žádáno. Pokud by byly takové důkazy shledány nedostatečnými, vydání může být odmítnuto.

Prohlášení

Článek 6

Článek 14, odstavec 1 zákona „qualificada“ [zákon, k jehož přijetí je zapotřebí kvalifikované většiny v zákonodárném sboru] o vydávání zakazuje vydání osob s andorským občanstvím. Pro účely této Úmluvy bude pojem „občan“ znamenat jakoukoli osobu s andorským občanstvím v době spáchání skutku v souladu se zákonem „qualificada“ o andorském občanství.

Článek 11

Článek 8, odstavec 3 Ústavy Knížectví Andorra zakazuje trest smrti. Pokud by za trestný čin, pro který je vydání žádáno, mohl být podle práva dožadující strany uložen trest smrti, Knížectví Andorra odmítne vydání, leda by dožadující strana poskytla takové ujištění, které by dožádanou stranou bylo považováno za dostatečné, že trest smrti nebude vykonán.

Článek 16

V případě žádosti o předběžné zatčení bude Knížectví Andorra vyžadovat jako dodatečnou informaci krátké prohlášení o údajných skutečnostech proti požadované osobě.

Článek 21

Knížectví Andorra povolí průvoz pouze v případě, že všechny podmínky vyžadované pro povolení vydání budou splněny v souladu s touto Úmluvou.

Článek 23

Knížectví Andorra bude vyžadovat od dožadující strany dodání překladu žádosti o vydání a všech příložených dokumentů do katalánštiny, španělštiny nebo francouzštiny.

ARMÉNIE

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 25. ledna 2002 - originál anglicky

Výhrady

Článek 1

Pokud jde o článek 1 Úmluvy, Arménská republika si vyhrazuje právo odmítnout povolení vydání:

- a. pokud vydávaná osoba bude předvedena před výjimečný soud nebo pokud jde o osobu, která má vykonat trest uložený takovým soudem,
- b. pokud existují dostatečné důvody předpokládat, že v důsledku zdravotního stavu a věku takové osoby bude její vydání škodlivé pro její zdraví nebo ohrozí její život,
- c. pokud Arménská republika osobě, jejíž vydání je žádáno, poskytla politický azyl.“

Článek 2

Arménská republika prohlašuje, že vydání k výkonu trestu podle článku 2, odstavce 1 Úmluvy bude povoleno, pokud osoba, jejíž vydání je žádáno, byla odsouzena k trestu odnětí svobody v délce alespoň šesti měsíců nebo k trestu přísnějším.

Prohlášení

Článek 3

Vzhledem k tomu, že zákonodárství Arménské republiky nedefinuje pojem „politický trestný čin“ nebo „trestný čin související s politickým trestným činem“, Arménská republika žádaná o vydání na takovém základě, povolí vydání, pokud trestný čin uvedený v žádosti o vydání je za takový považován podle jejího obecného trestního práva nebo podle mezinárodních smluv, jimiž je Arménská republika vázána.

Článek 4

Vzhledem k tomu, že všechny trestné činy vojenské spadají pod obecné trestní právo Arménské republiky, vydání žádané jinou smluvní stranou bude povoleno, pokud trestný čin, pro který je vydání žádáno, spadá rovněž pod obecné trestní právo dožadující strany.

Článek 6

Podle písmene a odstavce 1 článku 6 prohlašuje Arménská republika, že nebude vydávat své občany.

Podle písmene c odstavce 1 článku 6 občanství Arménské republiky ve smyslu této Úmluvy bude posuzováno dle stavu k okamžiku rozhodnutí týkajícího se vydání.

Článek 16

Předběžné zatčení podle odstavce 4 článku 16 bude zrušeno v každém případě, kdy v období jednoho měsíce po zatčení dožadovaná strana neobdrží žádost o vydání a dokumenty uvedené v čl. 12.

Článek 23

Arménská republika prohlašuje, že žádost o vydání a dokumenty, které mají být předloženy, musí být opatřeny ověřeným překladem do jazyka arménského nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.

ÁZERBÁJDŽÁN

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 28. června 2002 - originál anglicky

Výhrady

Článek 1

Ázerbájdžánská republika si vyhrazuje právo nepovolit vydání z humanitárních důvodů, se zřetelem ke stáří nebo zdravotnímu stavu hledané osoby.

Ázerbájdžánská republika odmítne vydání, bude-li existovat opodstatněný předpoklad, že by takové vydání ovlivnilo suverenitu či národní bezpečnost Ázerbájdžánské republiky.

Ázerbájdžánská republika odmítne povolit vydání, bude-li existovat opodstatněný předpoklad, že osoba, jejíž vydání je žádáno, bude v dožadující zemi vystavena mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu.

Ázerbájdžánská republika nepovolí vydání, bude-li existovat opodstatněný předpoklad, že osoba, jejíž vydání je žádáno, bude perzekvovaná na základě své rasy, národnosti, jazyka, vyznání, státní příslušnosti nebo politického přesvědčení.

Článek 6

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že podle článku 53(II) ústavy Ázerbájdžánské republiky nesmí být občan Ázerbájdžánské republiky za žádných okolností vydán do jiného státu. S ohledem na tuto skutečnost Ázerbájdžánská republika v každém případě odmítne vydání svých občanů.

Prohlášení

Článek 21

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že průvoz vydávané osoby přes území Ázerbájdžánské republiky bude umožněn v závislosti na splnění podmínek, které platí pro vydání.

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že nebude schopna zajistit plnění ustanovení Úmluvy a jejích Dodatkových protokolů na územích, okupovaných Arménskou republikou, a to až do doby jejich osvobození z této okupace (schématická mapa okupovaných území je přiložena).

Článek 23

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že žádosti o vydání a doklady k nim připojené musejí být předkládány společně s překladem do ázerbájdžánského jazyka.

ČERNÁ HORA²⁾

Prohlášení obsažená v listině o přistoupení uložené dne 30. září 2002 - originál anglicky

²⁾ Výbor ministrů Rady Evropy na svém 967. zasedání rozhodl, že Černá Hora se stane smluvní stranou této úmluvy od 6. června 2006.

Články 6 a 21

Svazová republika Jugoslávie bude v souladu s článkem 6, odstavcem 1.a Úmluvy odmítat vydání a v souladu s článkem 21, odstavcem 2 Úmluvy průvoz svých občanů.

Článek 21

V souladu s článkem 21, odstavcem 5 Úmluvy Svazová republika Jugoslávie povolí průvoz osoby výhradně za stejných podmínek, jako platí pro vydání.

ČESKÁ REPUBLIKA

***Prohlášení** obsažené ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 13. února 1992, která byla předána generálnímu tajemníkovi při podpisu dne 13. února 1992, potvrzené v ratifikační listině uložené dne 15. dubna 1992 a ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 15. dubna 1992, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny, a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 2. ledna 1993 - originál anglicky*

Článek 21

Podle článku 21.5 bude průvoz osob ve smyslu článku 21 povolen pouze za podmínek, které se vztahují na případy vydání.

***Prohlášení** obsažené v dopise stálého zástupce České republiky ze dne 14. ledna 2005, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 14. ledna 2005 - originál anglicky*

Článek 28

V souladu s článkem 28 odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání Česká republika tímto oznamuje implementaci rámcového rozhodnutí EU ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie (2002/584/JHA) v českém zákonodárství; dále „rámcového rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu“, které Česká republika považuje za jednotné právo podle článku 28, odstavce 3 Úmluvy, a které bude Česká republika aplikovat ve vzájemných vztazích s těmi členskými státy Evropské unie, které rovněž implementovaly rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu. Evropská úmluva o vydávání včetně dvou Dodatkových protokolů ze dne 15. října 1975 a 17. března 1978, se bude nadále aplikovat ve vztahu k členským státům Evropské unie ohledně vydávání osob stíhaných pro trestné činy spáchané před 1. listopadem 2004.

Česká republika bude nadále aplikovat článek 3 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci poskytované justičními orgány a o úpravě některých právních vztahů v občanských a trestních věcech podepsané v Praze dne 29. října 1992 a článek 15 Smlouvy mezi Českou republikou a Rakouskou republikou o dodatku k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 a o usnadnění jejího plnění, podepsané ve Vídni dne 27. června 1994, na jejichž základě jsou evropské zatýkací rozkazy spolu s dalšími dokumenty zasílány bez překladu do úředního jazyka dožádaného státu.

GRUZIE

***Výhrady a prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 15. června 2001 - originál anglicky a gruzínsky*

Výhrady

Článek 1

Vydání bude povoleno pouze za podmínky, že jakákoli osoba, občan, osoba bez státní příslušnosti nebo cizinec, který spáchal trestný čin, nebude souzen před zvláštním soudem dožadující strany a že jeho vydání není dožadující stranou žádáno k výkonu trestu či ochranného opatření počínajícího v omezení osobní svobody uloženého takovým soudem.

Gruzie si vyhrazuje právo odmítnout vydání jakékoli osoby z humanitárních důvodů, pokud by vydání negativně ovlivnilo stav této osoby.

Gruzie prohlašuje, že nepovolí vydání jakékoli osoby, pokud jde o trestné činy, za jejichž spáchání lze dle práva dožadující strany uložit trest smrti.

Prohlášení

Gruzie nebude odpovědná za používání ustanovení Úmluvy na teroristy v územích oblastí Abcházie a Jižní Osetie, dokud nad těmito územími nebude obnovena plná pravomoc Gruzie.

Článek 6

Pro účely této Úmluvy si vláda Gruzie vyhrazuje právo rozhodnout o vydání svých občanů na základě reciprocity a odmítnout jejich vydání z důvodů veřejné morálky, veřejného pořádku a bezpečnosti státu.

Pokud jde o článek 6, odstavec 1, pojem „občan“ ve smyslu této Úmluvy bude používán, jak je určen zákonodárstvím Gruzie.

Článek 21

V případě průvozu podle článku 21 Úmluvy se použije Článek 11 mutatis mutandis.

Pokud jde o článek 21 Úmluvy, Gruzie si vyhrazuje právo nepovolit průvoz za stejných podmínek, za kterých povoluje vydání.

Článek 23

Pokud jde o článek 23 Úmluvy, nejsou-li žádost o vydání a předložené dokumenty v gruzínském jazyce, musí být žádost i dokumenty opatřeny překladem do jazyka anglického či ruského.

CHORVATSKO

Prohlášení obsažená v listině o přístupu uložené dne 25. ledna 1995 - originál anglicky

Článek 6

Článek 9 Ústavy Chorvatské republiky zakazuje vydávání chorvatských občanů.

Chorvatská republika proto nebude umožňovat vydání chorvatských občanů.

„Občanství“ osoby, která je žádána k vydání, bude posuzováno podle stavu v době, kdy byl spáchán trestný čin, a v souladu s právními předpisy Chorvatské republiky o státním občanství [článek 6, odstavec 1 (b) Úmluvy].

Článek 21

Článek 9 Ústavy Chorvatské republiky zakazuje vydávání chorvatských občanů.

Chorvatská republika proto nebude umožňovat žádný průvoz (článek 21, odstavec 2 Úmluvy) svých vlastních občanů.

Chorvatská republika povolí průvoz osoby pouze za podmínek, které se vztahují na vydávání (článek 21, odstavec 5 Úmluvy).

IZRAEL

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 27. září 1967 - originál anglicky

Výhrady

Článek 2

Izrael nepovolí vydání žádné osoby, pokud není obviněna nebo nebyla odsouzena v dožadujícím státě pro trestný čin, který by, kdyby byl spáchán v Izraeli, byl jedním z následujících trestných činů:

a. jakýmkoli trestným činem, za který lze uložit trest smrti nebo trest odnětí svobody delší než tři roky (i pro tresty nižší, je-li rozsudek vynesena nižším soudem), s výjimkou:

1. trestného činu, z něhož může být osoba obviněna, jen pokud byla v době jeho spáchání vojákem ve smyslu zákona o vojenské spravedlnosti, 5715-1955;
2. trestných činů podle § 85 trestního zákoníku z roku 1936 (násilné bránění nebo kladení překážek oznámení nebo přítomnosti příslušného policejního důstojníka v případě sročení k nepokojům nebo nepokojů) nebo podle novely trestního zákona (zákon o bigamii), 5719-1959 (bigamie);
3. trestných činů podle novely trestního zákona (zákon o útoku na policejního důstojníka), 5712-1952, nebo podle některého ze zákonů uvedených v příloze k zákonu o předcházení lichvě a spekulaci (jurisdikce), 5711-1951 (různé zákony, předpisy vyhlášky upravující podnájem a ubytování hostů a distribuci, ceny a kontrolu prodeje potravin).

b. trestným činem, za který je stanoven trest lehčí, než výše uvedený, a který je trestným činem podle novely trestního zákona (zákon o úplatcích), 5712-1952, nebo podle některého z následujících ustanovení trestního zákoníku z roku 1936: 88 (výtržnické bránění plavbě lodí), 109B, 110 - 115 (různé trestné činy vztahující se ke zneužití úřední pravomoci veřejnými činiteli), 120 - 122, 124 (křivá přísaha, křivé svědectví, ničení důkazů, spiknutí k vyhnutí se spravedlnosti a ovlivňování svědků), 140 (podvody veřejných činitelů), 146 (urážka náboženství), 156, 158, 159 (pohlavní styk manžela s dívkou mladší 15 let, obscénnost bez násilí a obscénnost vůči osobě mladší 16 let), 161 d. (sodomie), 185, 186 (zanedbání výživy atd. a opuštění dětí), 195 (šíření nebezpečné nákazy nebo nemoci), 218 (zabití z nedbalosti), 242, 250 (útok s následkem újmy na těle), 261, 262 (nucené práce a omezování osobní svobody), 270 (krádež), 304 b. a c. (zpronevěra na věřitelích), 305 (spiknutí k zpronevěře na veřejnosti), 310 (přijetí majetku získaného podvodem), 350 (napodobování bankovek), 359, 360, 363 - 366 (padělání) nebo podle novely trestního zákona (zákon o podvodu, vydírání a vyhrožování), 5723-1963 (podvod a padělání)³⁾.

³⁾ Výhrada byla odvolána verbální notou Ministerstva zahraničních věcí Izraele ze dne 13. ledna 2002, která byla zaregistrována v Generálním sekretariátu dne 31. ledna 2002.

Izrael nepovolí vydání osoby obviněné z trestného činu, pokud není u soudu v Izraeli prokázáno, že jsou dostatečné důkazy pro to, aby byla v Izraeli pro takový trestný čin postavena před soud.

Článek 9

Izrael nevyhoví žádosti o vydání, pokud v dožadujícím státě, pokud jde o předmětný trestný čin, byla žádaná osoba omilostněna nebo jí byl trest prominut.

Článek 14

Izrael nepovolí vydání při odchýlení se od zásady speciality, leda:

- a. že žádaná osoba byla ve své nepřítomnosti prohlášena za podléhající vydání, také pokud jde o jiný trestný čin poté, co jí byla dána příležitost být zastoupena v řízení směřujícím k takovému prohlášení;
- b. za podmínky, že proti žádané osobě nebude vedeno trestní řízení, nebude odsouzena nebo zbavena svobody za účelem vykonání trestu, ledaže poté, co opustila dožadující stát po svém vydání, se do něj dobrovolně vrátila, nebo pokud neopustila dožadující stát do 60 dnů poté, co k tomu dostala příležitost.

Článek 15

Článek 15 bude znít, jako by slova „60 dnů“ v článku 14, odstavci 1 b nahradila slova „45 dnů“.

Prohlášení

Článek 21

Izrael povolí průvoz osoby, jen v případě, že pokud by přijímající stát požadoval vydání žádané osoby z Izraele, nebyly by žádné zákonné překážky prohlásit tuto osobu za podléhající vydání a vydat ji.

Článek 22

Písemné důkazy nebo prohlášení učiněná pod přísahou nebo bez přísahy nebo ověřené kopie takových důkazů nebo prohlášení a zatýkácké rozkazy a jiné právní dokumenty zakládající odsouzení budou připuštěny jako platný důkaz při posuzování žádosti o vydání, pokud jsou podepsány soudcem nebo úředníkem dožadujícího státu nebo jsou-li opatřeny potvrzením vydaným takovým soudcem nebo úředníkem, nebo pokud jsou ověřeny razítkem ministerstva spravedlnosti.

***Prohlášení** obsažené v dopise velvyslance Izraele odpovědného za vztahy s Radou Evropy ze dne 2. prosince 1997, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 5. prosince 1997 - originál anglicky*

Článek 23

Pokud jde o článek 23 Úmluvy, vláda Státu Izrael žádá, aby dokumenty, které mají být předloženy dožadující stranou, byly přeloženy do angličtiny nebo hebrejštiny.

JIŽNÍ AFRIKA

***Výhrady a prohlášení** obsažené ve verbální nótě Velvyslanectví Jižní Afriky v Bruselu ze dne 26. května 2003, zaregistrované v Generálním sekretariátu dne 11. června 2003, doplněné o verbální nótu ze dne 17. června 2003, zaregistrovanou v Generálním sekretariátu dne 17. června 2003 - originál anglicky*

Výhrada

Článek 2⁴⁾

Ve smyslu článku 2 Úmluvy, Jižní Afrika nevydá žádnou osobu, u níž trest uložený při odsouzení, v souvislosti se kterým je hledána, nepřesáhne odnětí svobody na dobu šesti měsíců.

Prohlášení

Článek 6⁵⁾

Pojem „občané“ pro účely článku 6 Úmluvy v jihoafrickém právním řádu označuje osoby, které získaly občanství Jihoafrické republiky narozením, z důvodu původu nebo naturalizací, včetně osob, které mají občanství Jihoafrické republiky a jiné země. Všechny tyto osoby budou podléhat vydání. Skutečnost, že Jihoafrická republika akceptuje dvojí občanství tudíž nebude bránit vydání osoby, která má rovněž občanství země, která nedovoluje vydávání svých občanů.

⁴⁾ Velvyslanectví Jihoafrické republiky lituje opožděného sdělení výhrad a prohlášení k Evropské úmluvě o vydávání, které bylo způsobeno administrativním nedopatřením. Velvyslanectví souhlasí, že ustanovení Úmluvy upravující činnosti výhrad a prohlášení musí být smluvními státy respektována. Je však nutné zdůraznit, že prohlášení a výhrady byly parlamentem Jihoafrické republiky formulovány v rámci procesu vnitrostátního schvalování Úmluvy a jejích dvou Dodatkových protokolů. Parlament je jedinou institucí, jíž ústava Jihoafrické republiky svěřuje pravomoc rozhodovat o přijetí mezinárodní smlouvy této povahy, v důsledku čehož prohlášení a výhrady tvoří neoddělitelnou součást rozhodnutí parlamentu v tomto ohledu.

⁵⁾ Velvyslanectví Jihoafrické republiky lituje opožděného sdělení výhrad a prohlášení k Evropské úmluvě o vydávání, které bylo způsobeno administrativním nedopatřením. Velvyslanectví souhlasí, že ustanovení Úmluvy upravující činnosti výhrad a prohlášení musí být smluvními státy respektována. Je však nutné zdůraznit, že prohlášení a výhrady byly parlamentem Jihoafrické republiky formulovány v rámci procesu vnitrostátního schvalování Úmluvy a jejích dvou Dodatkových protokolů. Parlament je jedinou institucí, jíž ústava Jihoafrické republiky svěřuje pravomoc rozhodovat o přijetí mezinárodní smlouvy této povahy, v důsledku čehož prohlášení a výhrady tvoří neoddělitelnou součást rozhodnutí parlamentu v tomto ohledu.

Bývalá jugoslávská republika MAKEDONIE

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 28. července 1999 - originál anglicky

Výhrady

Článek 1

Makedonská republika nebude souhlasit s předáním vyžadované osoby, pokud je tato osoba obviněna výjimečným soudem, nebo v případech, kdy je předání žádáno pro účely vykonání trestu, ochranného opatření či nápravného opatření, které bylo uloženo takovým soudem.

Článek 12

I v případech, kdy konečný trest či zatýkácí rozkaz byly vydány příslušnými orgány ve státu, který je smluvní stranou této Úmluvy, si Makedonská republika vyhrazuje právo odmítnout vyžadované předání, pokud prozkoumání případu, o který jde, ukazuje, že uvedený trest či zatýkácí rozkaz jsou zjevně nepodložené.

Článek 18

V případě, že vyžadovaná osoba nebyla převzata dožadující stranou v určenou dobu, si Makedonská republika vyhrazuje právo zrušit zadržení takové osoby.

Prohlášení

Článek 6

S ohledem na článek 4 Ústavy Makedonské republiky, který neumožňuje vydávání občanů Makedonské republiky, ustanovení této Úmluvy se budou vztahovat na osoby, které nejsou občany Makedonské republiky.

MOLDAVSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 2. října 1997 - originál francouzsky a moldavsky

Výhrady

Článek 1

Moldavská republika odmítne povolit vydání, pokud by vyžadovaná osoba měla být na území dožadující strany souzena výjimečným soudem (ustaveným pro určitý případ) nebo pokud je vydání žádáno za účelem vykonání rozsudku nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženého takovým soudem.

Článek 3

Moldavská republika si vyhrazuje právo určit, pokud to budou vyžadovat okolnosti, zda usmrcení nebo pokus o usmrcení hlavy státu nebo člena její rodiny je nebo není politickým trestným činem.

Článek 7

Moldavská republika si vyhrazuje právo nepovolit vydání, pokud by v souladu s článkem 7, odstavcem 2 dožadující strana ve stejných případech odmítla vydání.

Článek 9

Moldavská republika nepovolí vydání, pokud byl třetím státem nad vyžadovanou osobu vnesen konečný rozsudek, který se týká téhož trestného činu nebo činů, pro které se vydání žádá.

Bez ohledu na článek 9 (první věta) může Moldavská republika povolit vydání, pokud dožadující stát může prokázat, že nastaly nové skutečnosti nebo důkazy odůvodňující znovuotevření případu.

Článek 16

Moldavská republika žádá, aby každá žádost adresovaná jí podle článku 16, odstavce 2, obsahovala stručný popis trestného činu, který je kladen vyžadované osobě za vinu, včetně základních skutečností, na jejichž základě trestný čin posouzena v souladu s touto Úmluvou

Prohlášení

Článek 6

Podle článku 17, odstavce 3 Ústavy Moldavské republiky nesmějí být občané Moldavské republiky vydáni ani hoštění ze země.

Pojem „občan“ ve smyslu článku 6, odstavce 1(b) zahrnuje všechny osoby, které mají občanství Moldavské republiky v souladu s jejím zákonodárstvím.

Článek 21

Moldavská republika si vyhrazuje právo povolovat průvoz pouze za podmínek, které jsou stanoveny pro vydávání.

Článek 23

Moldavská republika prohlašuje, že žádosti o vydání a dokumenty k nim připojené musí být v moldavštině nebo v jednom z úředních jazyků Rady Evropy nebo musí být do jednoho z těchto jazyků přeloženy.

MONAKO

Prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 30. ledna 2009 - originál francouzsky

Článek 6

Monacké knížectví prohlašuje, že termín „občan“ v kontextu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o vydávání znamená jakoukoli osobu, která je „Monégasque“ podle monacké legislativy.

Článek 16

Monacké knížectví žádá vyžadující stranu o ověřený překlad žádosti o vydání a souvisejících dokumentů do francouzštiny.

RUSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 10. prosince 1999 - originál anglicky a rusky

Výhrady

Článek 1

V souladu s článkem 1 Úmluvy si Ruská federace vyhrazuje právo odmítnout vydání:

- a. pokud vydání je žádáno pro účely pohnání k odpovědnosti před ad hoc tribunálem nebo ve zkráceném řízení nebo pro účely výkonu trestu uloženého ad hoc tribunálem nebo ve zkráceném řízení, pokud jsou důvody pro předpoklad, že v průběhu těchto řízení osobě nebudou či nebyly poskytnuty minimální záruky stanovené v článku 14 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a v člancích 2, 3 a 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Pojmy „ad hoc tribunál“ a „zkrácené řízení“ nezahrnují žádný mezinárodní trestní soud s autoritou a jurisdikcí uznávanou Ruskou federací;
- b. pokud jsou důvody pro předpoklad, že osoba, jejíž vydání je žádáno, byla či bude v dožadujícím státě v trestním řízení vystavena mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení, nebo pokud této osobě nebyly či nebudou poskytnuty minimální záruky stanovené v článku 14 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a v člancích 2, 3 a 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod;
- c. na základě zvážení humánnosti, jsou-li důvody pro předpoklad, že vydání osoby ji může vážně ovlivnit z důvodu jejího vysokého věku či zdravotního stavu.

Článek 2

V souladu s odstavci 3 a 4 článku 2 Úmluvy si Ruská federace vyhrazuje právo nevydávat osoby, jejichž vydání může ovlivnit suverenitu, bezpečnost, veřejný pořádek či jiné základní zájmy. Trestné činy, které nemohou vést k vydání, budou stanoveny federálním právem.

Prohlášení

Generální prokuratura bude orgánem určeným Ruskou federací k vyřizování případů vydání.

Proti rozhodnutí příslušných orgánů Ruské federace o vydání může být osobou, proti níž bylo rozhodnutí o vydání vyneseno, podáno odvolání k soudu v souladu se zákonodárstvím Ruské federace

Článek 1

Ruská federace sdílí názor vlády Spolkové republiky Německo v jejím prohlášení z 4. února 1991 a vlády Rakouské republiky - v jejím prohlášení z 4. června 1991 a vlády Švýcarské konfederace - v jejím prohlášení z 21. srpna 1991 ohledně portugalské výhrady z 12. února 1990 k článku 1 Úmluvy.

Portugalská výhrada k článku 1 Úmluvy je slučitelná s cílem a účelem Úmluvy, ledaže odmítnutí vydat osobu, která spáchala trestný čin, za který lze uložit doživotní trest odnětí svobody, nebo které soud nařídil vazbu jako preventivní trest, je absolutní. To umožňuje interpretovat výše uvedenou výhradu způsobem, že vydání nebude povoleno, ledaže právo dožadujícího státu poskytuje možnost přezkoumat případ osoby, které byl uložen doživotní trest odnětí svobody, která vykonala část trestu nebo byla po určitou dobu držena ve vazbě, s možností podmíněčně ji propustit.

Článek 3

Ruská federace vychází ze skutečnosti, že ustanovení článku 3 Úmluvy by se měla používat tak, aby byla zajištěna nevyhnutelná odpovědnost za trestné činy, na které se Úmluva vztahuje.

Ruská federace vychází ze skutečnosti, že zákonodárství Ruské federace neupravuje pojem „politických trestných činů“. Ve všech případech při rozhodování o vydání Ruská federace nebude za „politické trestné činy“ nebo za „trestné činy spojené s politickými trestnými činy“, spolu s trestnými činy uvedenými v článku 1 Dodatkového protokolu z roku 1975 k Evropské úmluvě o vydávání z roku 1957, považovat zejména následující činy:

- a. zločiny proti lidskosti uvedené v člancích II a III Mezinárodní úmluvy o potlačování a trestání zločinu apartheidu (1973) a v člancích 1 a 4 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání (1984);
- b. zločiny uvedené v článku 85 Dodatkového protokolu I k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, který se týká ochrany obětí mezinárodních ozbrojených konfliktů (1977), a podle článku 1 a 4 Dodatkového protokolu II k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, který se týká ochrany obětí ozbrojených konfliktů nemajících mezinárodní charakter (1977);
- c. trestné činy uvedené v Úmluvě o potlačení protiprávního zmocnění se letadel (1970), Úmluvě o potlačování protiprávních činů ohrožujících bezpečnost civilního letectví (1971) a Protokolu o potlačování protiprávních násilných činů na letištích, která slouží mezinárodnímu civilnímu letectví (1988), který doplňuje výše zmíněnou Úmluvu z roku 1971;
- d. trestné činy uvedené v Úmluvě o předcházení a trestání trestných činů proti osobám požívajícím mezinárodní ochrany včetně diplomatických pracovníků (1973);
- e. trestné činy uvedené v Mezinárodní úmluvě proti braní rukojmí (1979);
- f. trestné činy uvedené v Úmluvě o fyzické ochraně jaderných materiálů (1980);
- g. trestné činy uvedené v Úmluvě OSN proti nezákonnému obchodu s narkotiky a psychotropními látkami (1988);
- h. jiné obdobné trestné činy uvedené v mnohostranných mezinárodních úmluvách, jichž je Ruská federace smluvní stranou.

Článek 6

Pokud jde o písmeno a odstavce 1 článku 6 Úmluvy, Ruská federace prohlašuje, že v souladu s článkem 61 (část I) Ústavy Ruské federace občan Ruské federace nemůže být vydán do jiného státu.

Článek 16

Ruská federace nebude odpovědná za náhradu škody na majetku a/nebo újmy morální způsobené dočasným zatčením osoby v Ruské federaci v souladu s článkem 16 Úmluvy.

Článek 18

V souladu s odstavci 4 a 5 článku 18 Ruská federace nebude odpovědná za náhradu škody na majetku a/nebo újmy morální způsobené odkladem či zrušením předání osoby, která má být vydána.

Článek 21

Ruská federace prohlašuje, že v souladu s článkem 21 Úmluvy průvoz vydávané osoby územím Ruské federace je povolován po posouzení podmínek pro vydání.

Článek 23

Ruská federace prohlašuje, že v souladu s článkem 23 Úmluvy při předkládání dokumentů Ruské federaci vztahujících se k vydání bude vyžadován jejich úřední překlad do ruského jazyka.

SAN MARINO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 18. března 2009 - originál francouzsky

Výhrady

Článek 1

Podle čl. 1 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že nebude vydávat osoby, které:

- a) jsou souzeny zvláštním soudem nebo které mají vykonat trest uložený takovým soudem;
- b) by měly být souzeny soudem, který neposkytuje žádné právní záruky souladu trestního procesu s mezinárodně uznávanými podmínkami zásadními pro ochranu lidských práv, nebo by vykonávaly uložený trest v lidských podmínkách.

Článek 2

Podle čl. 2 Úmluvy Republika San Marino povolí průvoz přes vlastní území pouze ve vztahu k osobám, u nichž by bylo povoleno vydání.

Článek 23

Pokud jde o čl. 23 Úmluvy, jestliže bude žádost o vydání a související dokumenty vyhotovena v jiném než italském jazyce, musí být přiložen překlad do italštiny nebo jiného úředního jazyka Rady Evropy.

Článek 28

Ve vztahu ke čl. 28 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že všechny dvoustranné smlouvy o vydávání uzavřené mezi smluvními stranami této Úmluvy zůstanou účinné.

Prohlášení

Článek 1

Ve vztahu ke čl. 1 Úmluvy se termín „občan“ pro účely této Úmluvy vztahuje na všechny občany San Marina, bez ohledu na způsob nabytí jejich občanství.

Článek 6

Podle článku 6 odst. 1 písm. a) Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že nebude vydávat své občany.

SRBSKO

Prohlášení obsažené v listině o přistoupení uložené dne 30. září 2002 - originál anglicky

Články 6 a 21

Svazová republika Jugoslávie bude v souladu s článkem 6, odstavcem 1.a Úmluvy odmítat vydání a v souladu s článkem 21, odstavcem 2 Úmluvy průvoz svých občanů.

Článek 21

V souladu s článkem 21, odstavcem 5 Úmluvy Svazová republika Jugoslávie povolí průvoz osoby výhradně za stejných podmínek, jako platí pro vydání.

TURECKO

Výhrada obsažená v dopise Ministerstva zahraničních věcí ze dne 30. listopadu 1957, který byl předán generálnímu tajemníkovi při podpisu dne 13. prosince 1957 - originál francouzsky

Článek 11

Ujištění uvedené v článku 11 bude omezeno na následující řízení:

V případě vydání osoby odsouzené k trestu smrti nebo obviněné z trestného činu, za který lze uložit trest smrti, do Turecka bude jakákoliv dožádaná strana, jejíž právo nepřipouští trest smrti, moci předložit žádost o zmírnění trestu smrti na doživotní trest odnětí svobody. Taková žádost bude předána tureckou vládou Velkému národnímu shromáždění, které je konečnou instancí pro potvrzení trestu smrti, pokud se Shromáždění v této záležitosti dosud nerozhodlo.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Turecka ze dne 15. června 1994, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 21. června 1994 - originál francouzsky

Pokud jde o výhrady a prohlášení formulované Polskem při ratifikaci Evropské úmluvy o vydávání, turecká vláda sdílí interpretaci učiněnou Spolkovou republikou Německo a Rakouskem zaregistrovanou dne 13. října 1993, respektive 11. ledna 1994.

Turecká vláda je toho názoru, že polské prohlášení týkající se článku 6, odstavce 1.b, které srovnává osoby, jimž byl v Polsku poskytnut azyl, s polskými občany, je slučitelné s cílem a účelem této Úmluvy, pouze pokud se netýká případů vydání uvedených osob do třetího státu, který není státem, vůči němuž byl azyl udělen.

UKRAJINA

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 11. března 1998 - originál anglicky a ukrajinsky

Výhrady

Článek 1

Ukrajina si vyhrazuje právo odmítnout vydání, pokud osoba, jejíž vydání se žádá, nemůže být vzhledem ke svému zdravotnímu stavu vydána bez újmy na jejím zdraví.

Článek 2

Ukrajina povolí vydání jen pro trestné činy, za které lze uložit trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně jeden rok nebo tresty přísnější.

Prohlášení

Článek 4

Pokud jde o obecné trestné činy, které jsou zároveň vojenskými trestnými činy, vydání může být povoleno za předpokladu, že osoba, jejíž vydání se žádá, nebude podrobena trestnímu stíhání podle stanného práva.

Článek 6

Ukrajina nebude vydávat občany Ukrajiny do jiného státu. Pro účely této Úmluvy se za občana Ukrajiny považuje každá osoba, která je občanem Ukrajiny v souladu se zákony Ukrajiny v době, kdy se přijímá rozhodnutí o vydání.

Článek 21

Ukrajina umožní přes své území průvoz osob, které jsou vydávány, za stejných podmínek, jako jsou ty, za nichž se povoluje vydání.

Článek 23

Žádosti o vydání a k nim přiložené dokumenty je nutno zaslat na Ukrajinu s překladem do ukrajinštiny nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy, pokud nebyly v těchto jazycích sepsány.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce ze dne 31. ledna 2000, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 1. února 2000 - originál francouzsky

Článek 12

Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny (v případě žádostí soudů) a Generální prokuratura Ukrajiny (v případě žádostí orgánů činných v přípravném řízení) budou orgány, o nichž se zmiňuje článek 12, odstavec 1 Úmluvy ve znění Druhého dodatkového protokolu.